

LINDA VAN 'T LAND woont sinds het voorjaar van 2020 samen met haar man en hond in het buitengebied van Epe, tussen de Veluwe en de IJssel in. Ze is freelance tekstschrijver en gebruikt de rust en ruimte van het platteland om ondernemende mensen te helpen hun verhalen te vertellen. Meer verhalen lezen van Linda? Kijk op Instagram @vantland2020

BOERENBRUILOFT

Maandenlang hadden we elkaar niet of nauwelijks gezien. Er waren geen bruiloften of partijen, geen koemarkten, geen tentfeesten. Braderieën werden afgelast, kerstmarkten gingen niet door. Alle sociale activiteiten waren tot nader order on hold gezet vanwege een wereldwijd virus. Afstand houden is op het platteland een reden om er te wonen, maar dit werd zelfs de mensen om ons heen wel erg gortig. Groot was dan ook het plezier toen een buurvrouw ons pad kwam opgefietst met een envelop in haar handen: een uitnodiging voor hun veertigjarig huwelijksfeest. En alle burens waren welkom.

Omdat ik jarenlang in een zalencentrum in deze regio heb gewerkt, kon ik de avond van tevoren al redelijk voor mijn man uittekenen. Stipt op tijd arriveren, anders mis je de koffie met het gebak. En wát voor gebak. De gebakjes op de Noordwest-Veluwe zijn zeker tweemaal zo groot als in de Randstad. Daarna geef je al tijdens de koffie aan wat je die avond wilt drinken - en daarvan zal je in overvloed geschenken krijgen. Er volgen een aantal rondes met koude hapjes, een aantal rondes met warme hapjes. Er is live muziek, er wordt in polonaise door de zaal gelopen en om middernacht is er koffie met een broodje of misschien wel een snack.

Niemand was eerder vertrokken: een feestavond vier je van begin tot einde met elkaar.

Mijn man hoorde het allemaal opgetogen aan. Hij, geboren en getogen in de regio Utrecht, kon zich er nauwelijks een voorstelling van maken. Maar hij had er zin in, dat was duidelijk. Die bewuste avond arriveerden we iets te laat, omdat onze Buur Boer zijn koeien nog moest binnenhalen en die lopen nu eenmaal over onze enige toegangsweg naar de bewoonde wereld. Een goed en legitiem excuus in deze regio, daar waren we het onderweg roerend over eens. De avond verliep vervolgens exact zoals voorspeld. Mijn man hield angstvallig zijn bierglas vast, om het niet té snel gewisseld te zien. Maar de serveerster zette er gewoon een vol glas naast. En ach, op een gegeven moment doe je daar niet moeilijk meer over. Er was een plateau vol grillworst, asperges in ham en gevulde eieren. Er waren bitterballen met mosterd. En aan het einde van de avond kregen alle aanwezigen een grote puntzak patat met mayonaise. Niemand was eerder vertrokken: een feestavond vier je van begin tot einde met elkaar.

De volgende dag was iedereen om ons heen alweer vroeg op en aan het werk. Zo gaat dat op het platteland: er is altijd iets te doen en de natuur wacht niet totdat de kater vertrokken is. We zwaaiden met een grote grijns naar elkaar over de weilanden heen. Wat was het leuk om elkaar eindelijk eens in het echt te ontmoeten. Om samen de dansvloer op te gaan. Om te ontdekken wie nu precies waar woont en welke mensen dat zijn. Ongetwijfeld zijn wij als nieuwe import in de regio die avond nieuwsgierig geobserveerd. Ik hoop dat we hebben laten zien dat je hier niet geboren hoeft te zijn om de streek, haar bewoners en hun tradities op waarde te schatten.

'De pet gaat tegen de zolder!', riep de buurvrouw vrolijk door de microfoon, voordat ze de dansvloer opende met haar man. En zo was het.